

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ ЗАКОНА О ТЕХНИЧКИМ ЗАХТЕВИМА ЗА ПРОИЗВОДЕ И ОЦЕЊИВАЊУ УСАГЛАШЕНОСТИ

I. УСТАВНИ ОСНОВ ЗА ДОНОШЕЊЕ ЗАКОНА

Уставни основ за доношење Закона о техничким захтевима за производе и оцењивању усаглашености садржан је у члану 97. тачка 6. Устава Републике Србије („Службени гласник РС”, број 89/06), којим се утврђује да Република Србија, уређује и обезбеђује, између осталог, јединствено тржиште, правни положај привредних субјеката и систем обављања појединих привредних и других делатности.

II. РАЗЛОЗИ ЗА ДОНОШЕЊЕ ЗАКОНА

Област техничког законодавства је до сада била уређена Законом о техничким захтевима за производе и оцењивању усаглашености („Службени гласник РС”, број 36/09), као и подзаконским актима донетим на основу тог закона. Овај закон је у био делимично усаглашен са европском регулативом у овој области која је важила у време његовог доношења.

Након периода примене овог закона у трајању од осам година, пракса је показала да је у циљу ефикаснијег обављања послова из области техничког законодавства неопходно прописати нова законска решења. Ово нарочито имајући у виду потребу даљег усаглашавања техничког законодавства у Републици Србији са регулативом и праксом која се примењује у Европској унији, односно са одредбама Одлуке бр. 768/2008/ЕЗ Европског парламента и Савета од 9. јула 2008. године о заједничком оквиру за трговање производима и укидању одлуке 93/465/ЕЕЗ (*Decision No 768/2008/EC of the European Parliament and of the Council of 9 July 2008 on a common framework for the marketing of products, and repealing Council Decision 93/465/EEC*). Ова потреба је нарочито дошла до изражаја након билатералног и експланаторног скрининга за Поглавље 1 – Слобода кретања роба, одржаних у 2014. години, те након припреме и достављања Европској комисији нацрта Стратегије и Акционог плана за хармонизовану област у оквиру припреме за отварање тог преговарачког поглавља, у децембру 2016. године.

У складу са важећим законом, Министарство надлежно за послове привреде - Министарство привреде обавља послове који се односе на техничке прописе, што укључује прописивање основа за доношење техничких прописа и оцењивање усаглашености производа, припрему и доношење техничких прописа, именовање тела за оцењивање усаглашености, пријављивање техничких прописа и тела за оцењивање усаглашености, признавање иностраних исправа о усаглашености и спровођење других активности које су у функцији подршке наведеним пословима.

С обзиром да се овим законом системски уређује област техничког законодавства, пословање привредних субјеката у Републици Србији и заштита здравља и безбедности потрошача, предлагач кроз текст Нацрта закона дефинише правни основ за унапређивање техничког законодавства, усклађивање са најбољом праксом ЕУ и савременим стандардима у области технике, побољшање услова за пословање и развој српске привреде, као и смањивање нелојалне конкуренције и уклањање неоправданих препрека трговини. Такође, Нацртом закона се омогућава унапређивање заштите јавних интереса као што је заштита здравља и безбедности

потрошача и других корисника, заштита имовине, заштита животне средине и заштиту на раду.

Анализа примене важећег закона је идентификовала одређене проблеме у вези са функционисањем и имплементацијом техничког законодавства: (1) неусаглашеност одређеног броја производа који се испоручују на тржиште, (2) неуједначен учинак именованих тела, (3) сложеност и неадекватност дела важећих техничких прописа и (4) неодговарајући или недовољан правни основ у важећем закону за формулисање одредаба појединих категорија подзаконских аката.

Оцењено је да ће се значајан део ових проблема решити настављањем усклађивања са важећим законодавством ЕУ у овој области, што се посебно односи на пуну хармонизацију са Одлуком бр. 768/2008/ЕЗ, те бројне секторске директиве обједињене у тзв. Новом пакету за трговање прозиводима, упутством и водичима ЕУ, посебно „Blue Guide“ („Плави водич“) о спровођењу правила ЕУ о производима из 2016. године. Такође, јавила се потреба и за прецизирањем одредби које, независно од заједничког тј. хармонизованог законодавства ЕУ, представљају правни основ за уређивање тзв. нехармонизоване области, односно техничких прописа који су искључиво националног типа, а у складу са Одлуком ЕУ 764/2008.

Поменути прописи ЕУ су донели важне новине у техничком законодавству, које укључују и поштрене захтеве за испуњавање услова за именовање тела за оцењивање усаглашености, додатне режиме у вези са тржишним надзором, појачану одговорност и прецизиране обавезе испоручилаца у функцији заштите безбедности потрошача и корисника, посебно у вези са документацијом која прати производ на тржишту као и обавезом јачања сарадње привредника са органима тржишног надзора.

Истовремено се јавила и потреба за растерећењем привредника посебно у вези са обавезама административне природе које нису неопходне са становишта реалног обезбеђивања испуњености безбедносних захтева, или представљају непотребне препреке трговини, или не узимају у довољној мери статус малих и средњих предузећа приликом прописивања одређених обавеза.

Имајући у виду све горенаведено, оцењено је да само доношењем новог закона могу бити превазиђени уочени проблеми у примени, нарочито ако се узме у обзир да је више од две трећине одредби важећег закона потребно изменити како би се постигао планирани ефекат.

III. ОБЈАШЊЕЊЕ ОСНОВНИХ ПРАВНИХ ИНСТИТУТА И ПОЈЕДИНАЧНИХ РЕШЕЊА

Чл. 1. до 3. прописују предмет, подручје примене и значење појединих израза. Овај закон уређује прописивање техничких захтева за производе, доношење техничких прописа, оцењивање усаглашености производа с прописаним захтевима, обавезе испоручиоца производа и власника производа, заштитну клаузулу и клаузулу о узајамном признавању, важење иностраних исправа о усаглашености, обавештавање о техничким прописима и поступцима оцењивања усаглашености, захтеви за именовање и обавезе именованих тела, нотификација тела за оцењивање усаглашености и техничких прописа, вођење регистара као и вршење надзора над спровођењем овог закона и прописа донетих на основу овог закона.

У погледу примене и односа према другим законима потребно је нагласити да је ово „кровни“ закон за прописивање техничких захтева, при чему се мора имати у виду

да се технички прописи могу припремати и доносити и на основу посебних (секторских) закона. Све ово чини „регулисано подручје“ у погледу безбедности производа. У случају да за поједине производе нису прописани технички захтеви по претходно наведеним основама, у погледу безбедности производа на тржишту и током употребе примењиваће се Закон о општој безбедности производа.

Овај закон се примењује на све производе, осим на производе за које су технички захтеви уређени посебним законима и прописима донетим на основу тих закона. Уколико су технички захтеви за поједине производе прописани на основу посебних закона, а тим законима нису уређена поједина питања која уређује овај закон, на та питања се примењују одредбе овог закона.

Одредбе овог закона којима се уређује начин доношења техничких прописа, вођење регистра, клаузула о узајамном признавању, именовање и нотификација тела за оцењивање усаглашености, надзор над именованим и нотификованим телима, као и нотификација техничких прописа, примењују се и на производе за које су технички захтеви уређени посебним законима и прописима донетим на основу тих закона.

Неопходно је да поједине одредбе овог закона задрже универзални карактер ради централизованог вођења регистра техничких прописа и нотификација техничких прописа у складу са међународним обавезама, као и ради нотификације именованих тела за оцењивање усаглашености.

У погледу терминологије (члан 3.) законодавац се руководио изразима и дефиницијама из референтних докумената (српски и међународни стандарди, документи ЕУ), али уз неопходне измене и прилагођавање садржини и потребама овог закона.

Чл. 4. до 6. Закона уређују начин доношења техничких прописа и начин прописивања техничких захтева, као најважнијег елемента техничког прописа, чиме производ у смислу безбедности, постаје део регулисаног подручја на тржишту. Потребно је нагласити да регулисано подручје постоји само када су технички захтеви директно или индиректно садржани у техничком пропису. Кад су технички захтеви део стандарда на који се не позива нити један технички пропис, ради се о нерегулисаном подручју, а испуњавање тих техничких захтева унапређује квалитет производа, али не обавезује произвођача на примену истих. Код регулисаног подручја технички захтеви се прописују као обавезни, али само кад је то неопходно ради безбедности, при чему се мора водити рачуна о помирењу два, по правилу конфронтрана циља, од којих је један безбедност производа, а други избегавање препрека трговини.

Закон упућује на коришћење српских стандарда којима се преузимају међународни стандарди као опште основе за припрему техничког прописа. Закон, такође, прати међународне трендове да се у што већој мери технички садржај не уноси непосредно у технички пропис, већ препоручује позивање на српске стандарде.

Члан 7. уређује тзв. претпоставку усаглашености, односно да се техничким прописом може прописати да се претпоставља да је производ усаглашен са прописаним техничким захтевима ако је усаглашен са одговарајућим српским стандардима којима су преузети хармонизовани стандарди, или, уколико нема таквих стандарда у одређеној области, другим релевантним стандардима или техничким спецификацијама за ту област. Списак српских стандарда или техничких спецификација саставља Министар који руководи радом надлежног министарства и објављује у „Службеном гласнику Републике Србије”.

Чл. 8. до 10. уређују прописивање оцењивања усаглашености, што представља други важан елемент техничког прописа. Пошто се техничким прописом утврде технички захтеви за поједине производе, потребно је утврдити и одговарајуће поступке оцењивања усаглашености производа са тим захтевима, а такође и дефинисати ко их и на који начин спроводи. У зависности од група производа и опасности које производ може представљати, Закон предвиђа различите субјекте који могу спроводити поступке оцењивања усаглашености, и то: произвођача, именовано тело за оцењивање усаглашености (лабораторија, контролно или сертификационо тело) или државу (орган државне управе) за производе који представљају највеће ризике. Закон, такође, предвиђа да ће се техничким прописом одредити и врсте исправе о усаглашености коју је испоручилац дужан да за одређени производ изда или обезбеди, пре његовог стављања на тржиште или употребу.

Тakoђе, Закон уређује начела прописивања поступака оцењивања усаглашености у хармонизованој области тако да поступак (модул) буде одговарајући за одређени производ, односно групу производа, да модул буде одговарајући у односу на врсту, природу и степен ризика који представља, односно који може представљати производ, ако је обавезно учешће независне треће стране, произвођачу се омогућује избор између модула оцењивања усаглашености којима се обезбеђује гаранција квалитета и поступака сертификације производа и избегавање модула којима се намеће превелико оптерећење у односу на ризике на које се односи пропис.

Чл. 11. до 13. уређује се оцењивање усаглашености које спроводи произвођач, именовано тело за оцењивање усаглашености и орган државне управе. Овакво оцењивање усаглашености користиће се при преношењу европских директива новог приступа. У циљу смањења трошкова произвођача, тренд је да се држава повлачи из улоге субјекта који спроводи оцењивање усаглашености (нпр. код широке лепезе техничких производа). Тако, Закон прописује да у складу са захтевима техничког прописа произвођач може самостално да изврши оцењивање усаглашености сопственог производа са захтевима из техничког прописа и да о томе сачини декларацију о усаглашености, као и да обезбеди потребну техничку документацију.

У техничком пропису којим је преузето хармонизовано законодавство ЕУ, уколико поједине активности оцењивања усаглашености спроводи тело за оцењивање усаглашености акредитовано у складу са одговарајућим српским стандардом и које се налази у саставу произвођача, то тело мора да буде организовано као засебна организациона јединица, не сме да учествује у изради, испоруци, монтажи, коришћењу или одржавању производа чију усаглашеност оцењује и може да пружа услуге искључиво произвођачу у чијем се саставу налази.

Тakoђе, Нацрт закона прописује да, у складу са захтевима техничког прописа, именовано тело за оцењивање усаглашености као „независна трећа страна“ које је по правилу у приватном власништву, потврђује усаглашеност производа пре његовог стављања на тржиште. Правни поредак захтева од произвођача да се, у циљу потврђивања усаглашености његовог производа са прописаним захтевима, обрати телу које је за те послове именовано од стране надлежног министарства. У том делу држава само прописује правила, а на произвођачу је слобода избора које тело ће изабрати пошто их је по правилу више именованих. Законодавац се одлучио да законом утврди тзв. отворени приступ и да именује тела која испуне прописане захтеве за послове оцењивања усаглашености на основу њиховог захтева. Држава задржава право да регулише питања компетентности тих тела и да њихову оспособљеност за спровођење оцењивања усаглашености потврди именованем.

Када је техничким прописом утврђено да оцењивање усаглашености спроводи орган државне управе, надлежни орган државне управе спроводи оцењивање усаглашености у складу са поступцима утврђеним тим прописом.

Када је техничким прописом утврђено да оцењивање усаглашености спроводи орган државне управе, тим прописом се може прописати да за потребе тог органа одређене активности оцењивања усаглашености спроводи овлашћено, одобрено или друго тело за оцењивање усаглашености, коме је тај орган поверио активности оцењивања усаглашености.

Чланом 14. Нацрта закона предвиђено је да се на производ који је усаглашен са техничким прописом ставља Српски знак усаглашености, ако је то утврђено техничким прописом.

Члановима 15. до 22. уређују се питања која се односе именовање тела за оцењивање усаглашености, захтеве за именовање и поступак именовања, обавезе именованих тела и надзор над њиховим радом, као и нотификацију тела за оцењивање усаглашености. Уређивање ових питања је од нарочитог значаја за преношење, као и за спровођење европских директива новог приступа заснованих на Одлуци 768/2008/ЕЗ.

Чланом 15. је предвиђено да, у складу са захтевима техничког прописа именовано тело, које је „независна трећа страна” и, по правилу, у приватном власништву, може да спроводи оцењивање усаглашености пре стављања производа на тржиште. Другим речима, техничким прописом може се захтевати од произвођача да се, у циљу оцењивања усаглашености његовог производа са прописаним захтевима, обрати телу које је за обављање тих послова именовано од стране надлежног министарства. У том делу држава само прописује правила, а на произвођачу је слобода избора које тело ће изабрати пошто их је, по правилу, више именованих. Држава задржава право да регулише питања компетентности тих тела и да њихову способност за спровођење оцењивања усаглашености утврди у поступку именовања. У односу на решења из важећег закона, предвиђено је да се техничким прописом морају уредити и захтеви за именовано тело у погледу његовог правног статуса, стручне способности запослених и других ангажованих лица, као и захтеви који се односе на одговорност именованог тела за активности које поверава подизвођачу.

Чл. 16. и 18. уређују се обавезе именованих тела у вези са ангажовањем подизвођача и обавештавањем, у складу са Одлуком 768/2008/ЕЗ. Ове одредбе су углавном непромењене у односу на решења из важећег закона и подзаконских аката, осим одредбе из члана 18. став 4. Нацрта којом се предвиђа обавеза обавештавања органа тржишног надзора од стране Именованог тела о одбијању издавања, ограничавању, привременом или трајном одузимању исправе о усаглашености, а на захтев тог органа и обавештења о извршеном оцењивању усаглашености из обима свог именовања у земљи и иностранству, као и о другим активностима у вези са оцењивањем усаглашености.

Чланом 17. уређује се доношење решења о именовању тела за оцењивање усаглашености од стране надлежног министра. Новина у односу на решења из важећег закона јесте у томе да решење о именовању може бити временски ограничено или донето под раскидним или одложним условом, како би се омогућила неопходна флексибилност у решењу о именовању тела за оцењивање усаглашености које треба да садржи све релевантне податке и услове, у складу са потребама у различитим

производним секторима, односно захтевима појединих техничких прописа. Овим чланом уређује се и улога акредитације у поступку именовања. Законодавац је предвидео да се при доношењу решења о именовању узима у обзир сертификат о акредитацији који је издало Акредитационо тело Србије, у мери у којој су прописани поступци оцењивања усаглашености обухваћени обимом акредитације, као и да се узима у обзир испуњеност захтева српских стандарда којима су преузети релевантни хармонизовани стандарди који садрже захтеве за тела за оцењивање усаглашености, у мери у којој су ти захтеви обухваћени наведеним стандардима. Истовремено, уважен је принцип да акредитација не мора бити и једино средство за утврђивање компетентности тела за оцењивање усаглашености.

Чл. 19. и 20. Нацрта закона уређује се надзор над радом именованих тела, односно надзор над испуњавањем прописаних захтева за именовање тела за оцењивање усаглашености и над извршавањем прописаних обавеза именованих тела. Предвиђена је и могућност суспензије или одузимања именовања телу за оцењивање усаглашености, ако надлежни министар утврди да именовано тело више не испуњава прописане захтеве или да не извршава своје обавезе. Новина је и одредба којом надлежни министар, приликом доношења решења о одузимању именовања, може одлучити о периоду у коме тело за оцењивање усаглашености коме се одузима именовање не може поднети нови захтев за именовање, ако је тај период дужи од минималних годину дана.

Чл. 21. и 22. уређују се питања у вези са нотификацијом тела за оцењивање усаглашености Европској комисији и државама чланицама ЕУ, у складу са Одлуком 768/2008/ЕЗ. Ово је због тога што у поједином техничком законодавству којим се преузима хармонизовано законодавство ЕУ мора бити предвиђено да оцењивање усаглашености, од дана приступања Републике Србије Европској унији, спроводи, односно у њему учествује у складу са захтевима преузетог хармонизованог законодавства ЕУ, тело за оцењивање усаглашености које је нотификовано Европској комисији и државама чланицама ЕУ, тј. нотификовано тело. Нацртом закона се предвиђа централизована нотификација тела за оцењивање усаглашености, односно да је орган надлежан за нотификацију министарство надлежно за послове техничких прописа, стандардизације, акредитације и метрологије. Међутим, Нацртом се прописује да орган надлежан за нотификацију може нотификовати искључиво тела за оцењивање усаглашености која су именована од стране надлежног министра. Из наведеног произлази да се утврђивање испуњености прописаних захтева за нотификована тела и надзор над радом тих тих тела поверава надлежном министарству (министарству надлежном за доношење техничког прописа), али да орган надлежан за нотификацију остаје одговоран за примену прописаних поступака за оцењивање, нотификацију и надзор над радом тела за оцењивање усаглашености, у складу са Одлуком 768/2008/ЕЗ. Предвиђено је да ће се захтеви за нотификована тела, поступак нотификације тела за оцењивање усаглашености, начин утврђивања испуњености прописаних захтева за нотификована тела и надзор над тим телима, уредити прописом који доноси Влада. У члану 22. прописују се посебни захтеви за надлежне органе у вези са обављањем послова нотификације у складу са Одлуком 768/2008/ЕЗ.

Чл. 23. до 31. уређују се обавезе испоручилаца и власника производа.

Чланом 23. утврђује се општа обавеза да производи који се испоручују на тржишту и стављају у употребу морају испуњавати захтеве свих техничких прописа који се односе на те производе. Прописује се и одговорност испоручилаца, у складу са

њиховим улогама у ланцу испоруке, за усаглашеност производа, као и за тачност и потпуност података које пружају о производима које испоручују на тржишту.

Може се уочити да се одредбама члана 23. не покрива само стављање на тржиште већ све фазе у ланцу испоруке, па је самим тим производ под надзором током ланца испоруке, али и у употреби.

Основни циљ Закона је да се на тржиште стављају, односно испоручују производи који су усаглашени са техничким и другим захтевима, а пре свега оним безбедносним и другим захтевима којима се штите основне вредности друштва које представљају јавни интерес (нарочито живот, здравље и безбедност људи, заштита животне средине и имовине).

Улоге, тј. одговорности и опште обавезе различитих испоручилаца производа (произвођача, заступника, увозника и дистрибутера) уређују се чл. 24. до 27. Нацрта закона. Најважнија је улога произвођача, који је одговоран за пројектовање и израду производа, па су стога и његове обавезе и одговорности највеће. Предвиђено је да произвођач заступнику може, писаним овлашћењем, пренети многе своје обавезе, али не и обавезе у вези са пројектовањем и изградом производа, као ни сачињавање техничке документације. Имајући у виду да су и увозници лица која стављају производе на тржиште, и то производе из других земаља, њихове одговорности и обавезе у великој мери одговарају одговорностима и обавезама произвођача. На крају, обавезе дистрибутера су да поступају савесно у погледу прописаних захтева за производе како би обезбедили да на тржишту испоручују искључиво производе који су усаглашени са тим захтевима. У односу на решења из важећег закона, обавезе испоручилаца су општије и бројније и даје се овлашћење за њихово детаљније уређивање у техничком пропису, у складу са потребама у различитим производним секторима.

Чл. 28. до 29. утврђују се посебне обавезе и одговорности привредних субјеката, ако стављају на тржиште производе под својим именом или трговачким знаком или измене производ, који је већ стављен на тржиште, у мери која утиче на усаглашеност са захтевима из техничких прописа.

Члан 30. представља ново решење, у складу са Одлуком 768/2008/ЕЗ, за утврђивање ланца испоруке производа, с обзиром да се прописује обавеза испоручилаца да чувају и да, на захтев, достављају надлежним инспекторима, податке о свим испоручиоцима од којих су набавили производе, као и о свим испоручиоцима којима су испоручили производе.

Чланом 31. прописано је да власник производа, за који је техничким прописом утврђена обавеза редовних, односно ванредних прегледа ради потврђивања усаглашености производа током века употребе, може да стави у употребу тај производ, односно да омогући употребу тог производа, само ако су извршени прописани прегледи којима је потврђена његова усаглашеност. Ово је предвиђено како би се поједине европске директиве у целости могле преузети, нпр. за лифтове или опрему под притиском. Овим одредбама даје се могућност да се редовним или ванредним прегледима проверава да ли производ и током века употребе задовољава захтеве у погледу безбедности. Нижи, али ипак безбедан, ниво техничких захтева може бити прописан за „век употребе” производа, а мора се обезбедити одговарајућа компетентност тела које врши прописане прегледе. Предлаже се да ове прегледе могу вршити именована или акредитована тела за оцењивање усаглашености или органи државне управе. Новина у односу на решења из важећег закона јесте одредба којим се

прописује да се, ако се технички пропис примењује на сложен производ, односно постројење, тим прописом може утврдити обавеза власника да чува прописану документацију, као и да докаже усаглашеност у случају основане сумње у усаглашеност. Ова одредба је неопходна за обезбеђивање пуне примене одредаба из појединих европских директива које се у одређеној мери примењују и на постројења, као што је нпр. директива у области електромагнетске компатибилности.

Чланом 32. Нацрта закона прописано је важење иностраних исправа о усаглашености издатих од стране иностраних тела за оцењивање усаглашености, које су издате у складу са потврђеним међународним споразумима чији је потписник Република Србија. Овим чланом прописано је да надлежни министар може признати важење иностране исправе уколико не постоји одговарајуће именовано тело или овлашћено, одобрено, односно друго тело за оцењивање усаглашености коме је надлежни орган поверио активности оцењивања усаглашености, уз одређене услове.

Чланом 33. Нацрта закона прописан је поступак уписа у регистар, садржина и начин вођења регистра, који се односе на техничке прописе.

Члан 34. Нацрта закона прописује нотификацију техничких прописа у припреми одговарајућим органима, а у складу са правилима међународних и европских споразума чији је потписник Република Србија.

Чланом 35. Нацрта закона прописан је начин пружања информација домаћим и страним привредним субјектима, физичким лицима и другим заинтересованим странама.

Чл. 36. до 38. Нацрта закона прописано је да тржишни надзор над спровођењем одредаба овог закона и прописа донетих на основу овог закона, као и техничких прописа, врше министарства преко инспектора у складу са законом којим се уређује тржишни надзор или посебним законом или другим прописом који уређује захтеве за одређену категорију производа у смислу овог закона или уређује надзор са аспекта специфичног типа ризика који производ може имати за здравље и безбедност корисника, безбедност на раду, заштиту животне средине или заштиту других аспеката јавног интереса. Надлежни инспектор је овлашћен да у вршењу надзора производа, у складу са овим законом, предузме и друге специфичне мере, осим мера за које је овлашћен другим прописима.

Чл. 39. и 40. прописују поступање са производима који представљају ризик, као и поступање са усаглашеним производима који представљају ризик.

Члан 41. утврђује формалну неусаглашеност производа.

Члан 42. прописује предузимање одговарајуће мере од стране надлежног инспектора, за ограничавање или забрану испоруке производа на тржишту, повлачење или опозив производа, без претходног налагања корективних радњи, за производе за које утврди да представљају озбиљан ризик у складу са законом којим се уређује тржишни надзор.

Члан 43. утврђује клаузулу о узајамном признавању.

Чл. 44. до 47. прописане су казнене одредбе и то за прекршаје, а висина казни је сразмерна тежини опасности коју производ може представљати.

Члан 48. прописује да се против испоручиоца за кога је утврђено да је први пут испоручио на тржиште формално неусаглашен производ, неће поднети захтев за

покретање прекршајног поступка под условом да је неусаглашеност отклоњена у року који је одредио надлежни инспектор.

Чл. 49. до 56. садрже прелазне и завршне одредбе. Њима се преузимају сви технички прописи донети у ранијем периоду. Прописује се, да до сада овлашћена, односно акредитована тела за оцењивање усаглашености производа, настављају са радом до доношења техничких прописа, односно до доношења посебног прописа којим ће се уредити именовање, односно овлашћивање тела за оцењивање усаглашености. Такође, уколико је утврђена неусаглашеност производа, која може да има последице и изван територије Републике Србије, о резултатима извршених провера и предузетим мерама, обавештава се Европска комисија и државе чланице. Прописује се и рок Влади, за доношење свих потребних подзаконских аката за спровођење овог закона, као и период важења раније донетих подзаконских аката. Овим одредбама такође је установљено да престаје да важи Закон о техничким захтевима за производе и оцењивању усаглашености („Службени гласник РС“, број 36/09).

IV. ФИНАНСИЈСКА СРЕДСТВА ПОТРЕБНА ЗА СПРОВОЂЕЊЕ ОВОГ ЗАКОНА

За спровођење овог закона нису потребна додатна средства из буџета Републике Србије.